

Samling af Afgørelser

Forenede sager C-356/11 og C-357/11

**O. og S.
mod
Maahanmuuttovirasto
og
Maahanmuuttovirasto
mod
L.**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein hallinto-oikeus)

»Unionsborgerskab — artikel 20 TEUF — direktiv 2003/86/EF — ret til familiesammenføring — mindreårige unionsborgere, der bor sammen med deres mødre, som er tredjelandstatsborgere, på den medlemsstats område, hvor disse børn er statsborgere — ret til tidsubegrænset ophold i denne medlemsstat for mødrene, som har fået tildelt eneforældremyndigheden over unionsborgerne — sammenbringning af familier i forbindelse med mødrenes indgåelse af nyt ægteskab med tredjelandstatsborgere og fødsel af børn, der ligeledes er tredjelandstatsborgere og født i disse ægteskaber — ansøgninger om familiesammenføring i unionsborgerens oprindelsesmedlemsstat — afslag på ret til ophold til de nye ægtefæller grundet fraværet af tilstrækkelige indtægter — ret til respekt for familielivet — hensyntagen til børnenes tarv«

Sammendrag – Domstolens dom (Anden Afdeling) af 6. december 2012

1. *Unionsborgerskab — retten til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område — direktiv 2004/38 — berettigede — familiemedlemmer til en unionsborger, som er tredjelandstatsborger — betingelse — en unionsborger, som har udøvet sin ret til fri bevægelighed*

(Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38, art. 3, stk. 1)

2. *Unionsborgerskab — traktatens bestemmelser — retten til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område — en medlemsstats afslag på at udstede en opholdstilladelse til den nye ægtefælle til en forælder til en unionsborger — tilladt — betingelser — afslag, der ikke bevirker, at nævnte unionsborger fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, som vedkommende er tildelt ved statussen som unionsborger*

(Art. 20 TEUF)

3. *Grænsekontrol, asyl og indvandring — indvandringspolitik — ret til familiesammenføring — direktiv 2003/86 — begrebet referenceperson — tredjelandstatsborger, der er forælder til et barn, som er unionsborger, og et barn, som er tredjelandstatsborger og ikke har status som unionsborger — ansøgning om familiesammenføring for den anden forælder i denne sammenbragte familie, som selv er tredjelandstatsborger — omfattet*

[Rådets direktiv 2003/86, art. 2, litra c)]

4. *Grænsekontrol, asyl og indvandring — indvandringspolitik — ret til familiesammenføring — direktiv 2003/86 — overholdelse af de grundlæggende rettigheder — retten til respekt for familielivet — forpligtelsen til at tage hensyn til barnets tarv*

[Rådets direktiv 2003/86, anden betragtning samt art. 5, stk. 5, og art. 7, stk. 1, litra c); Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, art. 7 og art. 24, stk. 2 og 3]

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 41 og 42)

2. Artikel 20 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandstatsborger opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring, når denne statsborger har til hensigt at bo sammen med sin ægtefælle, der ligeledes er tredjelandstatsborger, har lovligt ophold i denne medlemsstat og er mor til et barn, der er født i et første ægteskab og er unionsborger, og sammen med et barn, der er født i deres eget ægteskab og ligeledes er tredjelandstatsborger, for så vidt som et sådant afslag ikke bevirker, at den berørte unionsborger fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, som vedkommende er tildelt ved statussen som unionsborger.

For at fastslå, om dette afslag afføder en sådan virkning, skal der tages højde for det forhold, at den tredjelandstatsborger, der har eneforældremyndigheden over et barn, der er unionsborger, har tidsubegrænset opholdstilladelse i den omhandlede medlemsstat, således at der retligt set ikke består nogen forpligtelse, hverken for denne person eller for den unionsborger, som den pågældende forsørger, til at forlade denne medlemsstats område og Unionens område som helhed.

I forbindelse med bedømmelsen vedrørende de sammenbragte familier er det ligeledes relevant, hvilken indvirkning det kan få på familielivet, såfremt nævnte slægtning i opstigende linje træffer en beslutning om at forlade den medlemsstats område, hvor unionsborgeren er statsborger.

I den anledning er den omstændighed alene, at det af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af en familie, der er sammensat af tredjelandstatsborgere og en mindreårig unionsborger, kan opholde sig med denne borger på Unionens område i den medlemsstat, hvor denne er statsborger, dog ikke i sig selv tilstrækkelig til, at det må antages, at nævnte borger nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret til ophold ikke meddeles.

Ved denne bedømmelse er det hverken afgørende, om den tredjelandstatsborger, for hvem der ansøges om ret til ophold på grundlag af familiesammenføring, bor eller ikke bor sammen med referencepersonen og de øvrige familiemedlemmer, eller at der ikke foreligger en biologisk forbindelse mellem nævnte tredjelandstatsborger og unionsborgeren.

Derimod skal det forhold, at den tredjelandstatsborger, for hvem der ansøges om ret til ophold, ikke varetager nogen retlig, økonomisk eller følelsesmæssig forsørgelse af denne unionsborger, tages i betragtning. Det er således afhængighedsforholdet mellem den mindreårige unionsborger og nævnte tredjelandstatsborger, der kan tænkes at bringe den effektive virkning af unionsborgerskabet i fare, når det er denne afhængighed, som resulterer i, at unionsborgeren reelt nødsages til at forlade ikke blot den medlemsstats område, hvor vedkommende er statsborger, men også Unionens område som helhed som følge af et sådant afslag.

(jf. præmis 49-56, 58 og 82 samt domskonkl.)

3. Ansøgninger om opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring til fordel for en tredjelandstatsborger, der har til hensigt at bo sammen med sin ægtefælle, der ligeledes er tredjelandstatsborger, har lovligt ophold i denne medlemsstat og er mor til et barn, der er født i et første ægteskab og er unionsborger, og sammen med et barn, der er født i deres eget ægteskab og ligeledes er tredjelandstatsborger, henhører under direktiv 2003/86 om ret til familiesammenføring.

Under hensyntagen til det med dette direktiv forfulgte formål, som er at fremme familiesammenføring, og den beskyttelse, som det tilsigter at yde tredjelandstatsborgere, navnlig de mindreårige, kan anvendelsen af dette således ikke udelukkes alene af den grund, at en af forældrene til en mindreårig tredjelandstatsborger ligeledes er forælder til en unionsborger, som er født i et første ægteskab.

(jf. præmis 68, 69 og 82 samt domskonkl.)

4. Artikel 7, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/86 om ret til familiesammenføring skal fortolkes således, at selv om medlemsstaterne har mulighed for at kræve, at det godtgøres, at referencepersonen råder over faste og regelmæssige indtægter, der er tilstrækkelige til, at vedkommende kan forsørge sig selv og sine familiemedlemmer, skal denne mulighed udøves i lyset af artikel 7 og artikel 24, stk. 2 og 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som pålægger medlemsstaterne at behandle ansøgningerne om familiesammenføring i de berørte børns interesse og ud fra et ønske om at begunstige familielivet, samt på en måde, der hverken er i strid med direktivets formål eller til hinder for dets effektive virkning.

Da tilladelse til familiesammenføring er hovedreglen, skal den mulighed, som er fastsat i artikel 7, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/86, således fortolkes strengt. Medlemsstaternes anerkendte manøvrerum må derfor ikke anvendes på en måde, der ville være i strid med direktivets formål og til hinder for dets effektive virkning.

Chartrets artikel 7 og 24 kan ganske vist ikke, om end de fremhæver vigtigheden af familielivet for børn, fortolkes således, at de fratager medlemsstaterne det manøvrerum, som de råder over, når de behandler ansøgninger om familiesammenføring. Under en sådan behandling og ved afgørelsen af, om navnlig de i artikel 7, stk. 1, i direktiv 2003/86 fastsatte betingelser er opfyldt, skal bestemmelserne i dette direktiv dog fortolkes og anvendes i lyset af chartrets artikel 7 og artikel 24, stk. 2 og 3, som det i øvrigt fremgår af ordlyden af anden betragtning til direktivet og dets artikel 5, stk. 5, som pålægger medlemsstaterne at behandle de pågældende ansøgninger om familiesammenføring i de berørte børns interesse og ud fra et ønske om at begunstige familielivet. Det påhviler derfor de kompetente nationale myndigheder, ved gennemførelsen af direktiv 2003/86 og behandlingen af ansøgninger om familiesammenføring, at foretage en afbalanceret og rimelig bedømmelse af alle de involverede interesser, og herved navnlig at tillægge de berørte børns interesser vægt.

(jf. præmis 74 og 79-82 samt domskonkl.)